

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

VY FRÅN SALA. — FOTOGRAF BLOMQVIST, SALA.

17:DE ÅRG.

DEN 19 MARS 1916

N:o 25

En af vårt lands och hela Nordens mest fräjdade vetenskapsmän på språkforskningens område, Lunds universitets nuvarande rektor, professorn i nordiska språk, d:r Axel Kock fyllde den 2 mars sextiofem år.

Carl Axel Lichnowsky Kock är född i Trelleborg den 2 mars 1851, som till handlanden därstädes Johan Engelbrekt Kock och hans maka Jeannette Ingeborg Bruzelius. Fädernesläktens stamtafla leder tillbaka till slutet af 1600-talet; i likhet med den välbekanta mödernefamiljen är den af gammalskänst ursprung och många af dess medlemmar ha spelat en framstående roll i Malmö stads ekonomiska och kommunala lif. Efter att ha genomgått katredalskolan i Lund aflade han därstädes mogenhetsexamen 1870 och fortsatte därefter sina studier vid universitetet, blef filosofie kandidat 1875 och — efter studier äfven vid utländska universitet — licentiat 1879. Samma år promoverades han till fil. doktor på den redan året förut i bokform offentliggjorda, banbrytande afhandlingen "Språkhistoriska undersökningar om svensk akcent", hvilken omedelbart gjorde honom själfskrifven till docentur i nordiska språk. Det följande årtondet var fyllt af ett intensivt vetenskapligt forskningsarbete, som naturligtvis icke afbröts, då han år 1890 kallades till förste innehafvare af lärostolen i nordiska språk vid den då nyupprättade högskolan i Göteborg. Under första halfåret af 1891 var han äfven Högskolans rektor, men befriades så från detta ämbete af hälsoskäl, hvilka sedan 1893 förmådde honom att taga afsked äfven från professuren och flytta tillbaka till Lund, som han under sin ungdoms studier vunnit kärt och i hvars luft han trifes bättre än annorstädes. Där fortsatte han som enskild man sin tragna vetenskapliga verksamhet, tills han våren 1907 lät förmå sig att mottaga kallelse till det lediga professorsämbetet i nordiska språk därstädes. Tyvärr blef utöfningen i egentlig mening af den lärareverksamhet, för hvilken han hade så allsidiga förutsättningar, icke lång. Redan efter ett par år förde honom nämligen kollegernas aktning och förtroende i förening med hans äfven på det praktiska området framstående begåning fram till hedersposten som rektor. Rektoratets mångskiftande göromål har han också handlagt med oomstridd skicklighet, hvilket föranlett hans förnyade val till förvaltare af detsamma.

Arten af Axel Kocks kynne har gjort, att han med sin skriftställareverksamhet endast mera sällan trädt i beröring med en större allmänhet. När det skett, har det mötts med desto större tacknämnlighet. Första gången inträffade det, då han år 1896 utgaf i bokform de högeligen fängslande och intresseväckande populärvetenskapliga föreläsningar "Om språkets förändring", hvilka han hållit vid Göteborgs högskola och som utkommit i två svenska och en dansk upplaga. Andra gången var när han publicerade sin märkliga föreläsning vid Lunds universitets sommarkurser till besvarande af frågan: "Är Skåne de germanska folkens urhem?", där han på historiska, arkeologiska och etnografiska grunder gaf uttryck åt en uppfattning om vårt sydligaste landskaps betydelse för den germanska racens utveckling, som det måste ha glädt hans äktskånska hjärta att utveckla.

Men Axel Kock är framför allt vetenskapsmannen, som bedrifver sin forskning för vetenskapens egen skull. Redan i sin gradualafhandling röjde

han de framstående forskaregenskaper, som sedan följt honom lifvet igenom: den klara och skarpa problemställningen och kritiska gifvan, den vidsträckt materialkännedom och den vidtfamnande kombinationsförmågan, den grundlighet, som aldrig väjer för mödan att tränga till botten af spörsmålen, sist men icke minst den klarhet i stilen, som alltid försmått att i dunkla ordasätt och vändningar söka ekvivalens för bristen på precision i de uppnådda resultaten. Den första afhandlingen följdes inom få år af en andra med samma titel och om detta arbete, vanligen helt enkelt "Svensk akcent" kalladt, äro fackmännen ense, att det är ett icke blott absolut grundläggande verk på sitt viktiga och svåra område, utan på många punkter säkerligen också afslutande. "Kock hade här", skrefs det på hans sextioårsdag, "gripit fast uti en i språk i allmänhet viktig och särskildt i de germanska språken dominerande faktor vid all ljud- och formutveckling, akcenten, och den redan här på ett så glänsande sätt genomförda synpunkten har han sedan på ett synnerligen fruktbart sätt fört fram i en massa undersökningar. Det förtjänar också påpekas, att redan tidigare den s. k. Wernerska lagen, som är en formulering af för den germanska språkstammen grundläggande företeelser, där just akcenten är det betydelsefulla, lär ha åtminstone spårats af Kock — då ännu ej licentiat — innan den af Werner 1876 bekantgjordes".

Att i öfrigt i detalj redogöra för ens de viktigaste af de otaliga undersökningar, som af Kock utförts, förbjuder både utrymmet och deras strängt fackvetenskapliga karaktär. De flesta af sina smärre afhandlingar och uppsatser har han publicerat i det af honom allt sedan 1888 redigerade "Arkiv för Nordisk filologi", den nordiska språkforskningens hufvudorgan. Knappast något band af detta har sett dagen, utan att hufvudredaktören haft en eller flera afhandlingar med. En sammanfattande framställning af en hufvuddel af hans forskning håller han på att gifva i den stort anlagda, häftesvis utkommande, men ännu ej fullbordade "Svensk ljudhistoria", hvilken i alla tider kommer att tillhöra den svenska språkvetenskapens monumentalverk. Äfven som filolog har han satt sig ett vackert minnesmärke framför allt i de tillsammans med Carl af Petersens utgifna "Östnordiska och latinska medeltidsordspråk", till hvilken den stora, mönstergilla kommentaren och största delen af den viktiga inledningen författats ensamt af honom.

Äfven under den tid Kock icke beklädt någon lärostol har han utöfvat ett mycket stort personligt inflytande dels genom umgänge med andra forskare och de unga studenter, som ägnat sig åt filologiska studier, dels genom den redobogenhet, hvarmed han ställt sig till förfogande för alla de många som vändt sig till honom om råd och stöd i vetenskapliga frågor. Redan för länge sedan hedrade honom och Filologiska sällskapet och Filologiska föreningen i Lund genom att tillägna sin ordiörande ett band af sina språkliga uppsatser, en hyllning för visso icke blott åt den berömde forskaren, utan äfven åt den förnäma personlighet, som af inre natur liksom räknar släkt med vetenskapens egen upphöjdhed.

Varma och uppriktiga voro ock de välönskningar om fortsatt arbetskraft och forskningsframgång, som på sextiofemårsdagen ir gingo till Lunds universitetets främste man.

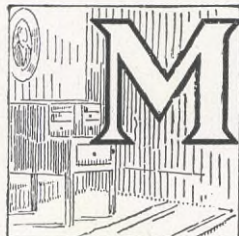

FRÖKEN CECILIA MILOW 60 ÅR DEN 8 MARS.

vid detta vidtomfattande arbete har fröken Milow funnit tid och kraft äfven för tillgodoseendet af andra intressen. Hon är sålunda en af stiftarne af Moderata kvinnoförbundet samt Svenska folkförbundet, för hvilket sistnämnda hon äfven verkat i egenskap af framstående resetalare. Hon har äfven tagit initiativ till Stockholms kvinnors landstormsförening och där inom nedlagt ett betydande arbete. — På 60-årsdagen den 8 mars blef fröken Milow föremål för en storartad hyllning. Konungen och drottningen läto framföra sina lyckönskningar, hvarförutom konungen lät överlämna sitt porträtt med egenhändig namnteckning.

DEN FÖRLORADE SONEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF K. G. OSSIANNILSSON.

MEN du fann inga pengar, sporde fadern med pipan i handen för ett ögonblick.

Doktor John smålog. En svag rodnad skymtade på hans bleka, skarpskurra ansikte.

— Far menar visst, att jag arbetat som guldgräfvare, sade han.

— Hvad gör dom ellers i Amerika, undrade gamle Jon Larsson — när di inte har jordbruk eller står på fabrik?

— Åh, det är mångahanda, det, svarade doktor John tankspridd, — jag har ju nu berättat en hel del om hvad jag tagit mig till.

— Ja, studerat, ja, invände gubben knarrigt, — studering det har vi nog af i detta landet. Därför blir de fleste ingenting annat än fattiglappar. Om du åtminstone hade förstätt dig på att gifva dig förmöget!

Doktor John spratt till, men hejdade ett ord, han hade på läpparna.

Fadern tog hans tystnad för förlägenhet. Han fortsatte:

— Bror din tog Selina — som du försmådde.

— Nå, då är ju allting godt och väl.

— För Anders, ja, men för dig kan du väl begripa? Hvad skall det bli af dig, när du är hemkommen och inte tjänat något — och mödernets ditt det är gånget all världens väg?

Doktor John såg allvarsam på sina händer, som han kramade, så de knakade.

— Far får väl duka upp för den förloradesonen, sade han, — slakta den gödda kalven, sätta skor på mina fötter och ring på mitt finger och —

— Skall du driva spektakel med-far din? Du är klädd som en herreman — af det slaget vi ha så många här hemma. Gjorde jag rätt, klädde jag dig i träskor och skickade dig ut att hjälpa bror din.

— Hör på, far, sade doktorn och såg fortfarande på sina händer, — jag experimenterar med en ny anrikningsmetod. Jag är nära lösningen, det fattas mig endast en smula kapital för att —

Den gamle bonden skrattade.

— Rikningsmetod? Och så fattas han barakapital?

— Far hörde ju, jag berättade om mina studier?

— Ja, dina studier. Jag lånar dig inga pengar Här kommer bror din. Kanske han är så galen att låna dig af sina.

— God dag i stugan, hälsade broderns röst, och John steg upp för att möta hans handslag.

Anders Jonsson log sitt klipska, kalla löje. Det innehöll redan svaret på alla orimliga förslag.

Forts. å sid. 390.

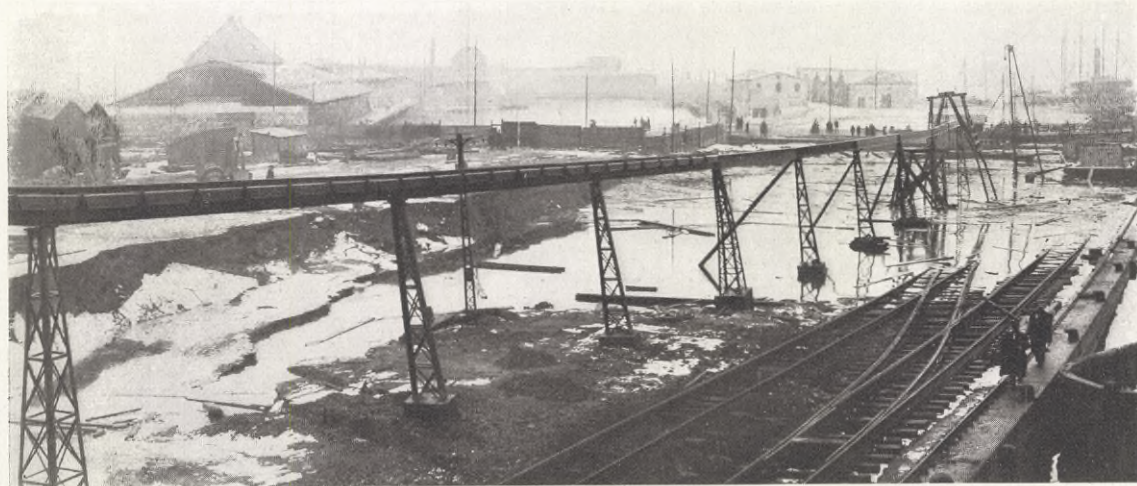
Foto. Lundbäck, Uddevalla
FRÖKEN ANNA ÖHRLING 100 ÅR DEN 10 MARS.

Text å sid. 398.

Foto. W. J. S. Sundvall. * Utsida: Bengt Sjöberg.
 DE FÖRSTA SPADTAGEN VID KATRINEBERG. Landshöfdingarne greve
 Hamilton (1) och Ström (2) vid det första skottkärrelasset. (Text å sid. 398.)

Ett ödeläggande ras inträffade den 5 mars i Göteborgs hamn på den kajsträcka, som utgör Stigbergskajens förlängning västerut till Fiskhamnen. Raset berörde ett område på 110 meters längd och 32 meters bredd. Sättningen hade ett så betydande djup, att vattnet nu täcker större delen af den förutvarande kajplanen. Den genom raset förstörda kajförlängningen påbörjades för två år sedan och stod nu inför sin snara fullbordan. Arbetet har varit förenadt med de största svårigheter till följd af den opålitliga grunden, hvilken utgöres af blålera.

H. R. D. GÖTEBORGSFOTOGRAF.

Källa: Kem. A.-B. Bengt Sjöberg. Skans. Öb.

DET SVÅRA HAMNRASET VID GÖTEBORGS NYA HAMNUTSTRÄCKNING.

SENASTE IDROTTSBILDER.

1. KONUNGEN OCH KRONPRINSESSAN VID EN TURNERING INOM KRONPRINSESSANS BANDYKLUBB.

— 4. SKOLUNGDOMENS VINTERTÄFLINGAR VID FISKARTORPET.

2. ERIK VIBERG (i. v.), Adolf Fredriks folkskola, bäste täflande under 15 år och IVAR REUTERSVÄRD, Palmgrenska skolan, bäste man öfver 15 år.

3. SAMLING VID FISKARTORPET.

4. FÄLTSKJUTNING PÅ SKIDOR.

Kronprinsessans bandyklubb har under vintern haft dagliga öfningar på Stadions skridsko-bana med direktör Gelbord som domare och instruktör. I likhet med föregående vintrar har spelsäsongen äfven i år afslutats med en turnering mellan de sex lag af hvilka klubben nu består. De sista matcherna i turneringen spelades den 7 mars, hvarefter kronprinsessan förrättade prisutdelningen. Första priset tillföll röda laget för 8 poäng.

Den svenska skolungdomens sedvanliga stora vinteridrotts-fäst har i dagarne ägt rum i Stockholm. Täflingarne, som omfattat simning, skidloppning, skridskoåkning, fältskjutning på skidor m. m. hafva räknat omkr. 600 deltagare från skolor landet rundt.

Foto. Modin, Sthlm.

Skidåkning på Skidåkningsbanan

Fort. fr. sid. 387.

— Du Anders, sade den gamle — bror din hade inga pengar med sig från Amerika.

— Det hörde I ju, far, svarade Anders vänligt och tillade — jag får köra till stan i morn efter medicinen till Selina.

— Är Selina sjuk, frågade doktor John.

— Inte sjuk egentligen, svarade Anders — inte så hon ligger. Det är bara litet åt bröstet. Det har hon haft i många år.

— Du kan väl kanske kurer'na, hånade Jon Larsson — du som är doktare.

— Jag är inte läkare, far.

— Hva? Hva är du då för slags doktare? När du inte kan kurer'na för lite blodsrottning?

— Lungsot, sade John, — Selina skulle på sanatorium. Det sa jag, innan jag for till Amerika.

— Ja, och lika klok kommer du igen. Men våra pengar vill du ha. Hör du, Anders, doktaren vill låna pengar af dig.

Anders Jonsson förändrade ej sin leende min.

— Har inte pigan satt fram maten än, frågade han.

— Tilda? Hon hålls i lagårn.

— Se, saken är den, bror Anders, förklarade doktorn, — att min Amerikavistelse inte är så bortkastad, som far tror. Jag har nog mina resurser. Jag har studerat mycket och länge —

— Ah, det skall gu' veta, instämde gubben.

— Och bragt det rätt långt i min vetenskap. Nu gällde det en del slutexperiment vid kopparverken här i Sverige för min nya anrikningsmetod —

— Hör du, han har en mattod till å bli rik — men han får ha pengar först, innan mattoden hjälper —!

Den gamle hade omätligt roligt åt sin sons darskap.

— Har du några pengar att hjälpa hans mattod på trafven med?

— Nej, far, det vet I väl, svarade Anders kort, — men nu får jag ha min mat. Jag skall ut till värningen.

Doktor John tittade från den ene till den andre. Detta var nästan det mottagande, han väntat. Men det förargade honom i alla fall.

— Ni kan väl ändå inte kasta mig på dörren, sade han buttert.

— Nänä, mente fadern, — det kan vi väl inte för grannars. Men annars så —. Kanske du kan betala inackederig för dig, kanske?

— Nej, svarade doktorn nästan barskt, — jag kan ju ta drängtjänst och mocka i din lagård, far.

— Jag har ingen lagård längre. Bror din sköter jordbruket.

— Då kan jag väl tjäna dräng åt bror min då?

— Dräng —?

Anders Jonsson drog på det. Han syntes inte betrakta det förslaget som utförbart. Det kostade ju föga. Och det kunde vara roligt att ha en så iin och studerad dräng i sin tjänst.

— Eller torpare, om bror hållre vill det, sporde doktor John, alltjämt med samma vänliga allvar.

Detta blef allt värre och värre, ansåg Jon Larsson. Han visade sina gula tandstumpar vid hvarje ord af hans tokige son.

— Du kan ju ge doktaren backtorpet, föreslog fadern ironiskt, — det har inte varit brukadt i många Herrans år.

— Inte mig emot, sade Anders halit på skämt. Det ligger ändå inte till någon nytta.

— Tack för din goda mening, svarade doktorn mångtydigt.

Nu syntes Selina ute på gårdsplatsen. Hon hade i sitt sällskap tre, fyra medelålders kvinnor

och en lång, mager man af prästerligt utseende — Fick jag då ingen mat, knorrade Anders Jonsson, mindre sälig i tonfallen än eljest. Ja, jag har inte tid att vänta —.

— På hustru din, ifyllde gubben skadegladd. Men Anders klippte af meningens i dörren.

Doktor John såg på sitt ur. Hans hem var ej längre hans. Det tog ej emot honom som en son. Allra minst som den förlorade sonen i skriften. Han kände ej igen sin far. Den gamle gick i barndom. Han kände ej igen sin bror. Selina hade förändrat äfven hans sinnelag. Skulle han bryta upp? Säga farväl, vända tillbaka samma väg, han kommit? Bo på hotell i staden, medan han sökte intressera någon för sin uppfinning.

Under det han öfverlade, öppnades dörren för Selina och hennes sällskap.

Var detta Selina? Hon hade varit vacker i ungdomens vår, Selina, med tjockt, linhvitt hår och simmiga, blågrå ögon. Hon hade haft en lång, smidig gestalt. Hon hade haft utseendet för sig — och pengar, sades det, hur mycket eller litet, som låg bakom ryktet.

Underligt, att doktor John — att Jon Jonsson, som han då hette, aldrig haft ögon åt det hållet, fast både far och mor och Selina själf pekat för honom!

Men unge Jon gick i andra funderingar den tiden. Han hade för sig redan som gosse, att han skulle bli uppfinnare och fara till Amerika. Han dansade med jäntorna, men friade ej. När han låg vaken om nätterna, var det ej på dem han tänkte, det var på böcker och ritningar och det myckna underliga, de lärde i stadsskolorna.

Det var modren, som yrkade, att han skulle i skola. Ingen annan hade tankar åt slikt. Minst fadern, som gjorde narr åt hustruns grillen.

Gud välsigne grillerna! Gud välsigne kära mor! För hennes skull ville han stanna natten öfver och i morgon bittida göra ett besök på kyrkogården.

Selina var förändrad. Förr hade hon intresserat sig för hans läsning och beundrat hans konstruktioner. Hon var ingen dum flicka. Nu hade åren — kanske sjukdomen — plånat ut alla drag af skönhet ur själen som från kroppen. Hon, som satt där och hostade och suckade och himlade sig vid kolportörens nonsens, det var en vanlig, trångpannad bondkvinna — kanske blott ännu en-faldigare än de flesta, efter hon som förmögen ej behöfde sträfva och sörja för sitt hus,

De få ord, hon riktade till doktor John, voro gliringar. Hon bar kanhända gammalt agg till honom. Hennes sällskap föll in i hennes tonart. Amerikasonens ankomst hade ryktats öfver bygden. Alla visste redan, att han kommit hem för att skaffa pengar. Det var detsamma som att tiggas, det brände bönderna instinktivt — mellan jordbruk och industri var i denna byggd ett svalg befäst.

Kolportören gaf stämningen form genom sina gudliga berättelser öfver motivet "den förlorade sonen". Han knöt en ring af skvaller och förböner och förmaningar kring främlingen, som i dag — utblottad — gästade fadershuset. Han gjorde anspelningar, som gamle Jon Larsson ej laddes begripa. Anspelningar, som knöto sig till gödkalfstek och andra kräsligheter, som borde förekomma, då den förlorade sonen väntat åter. Den gudlige mannen skulle ej haft någonting emot att presidera vid en sådan, sant biblisk festmåltid.

Doktorn ångrade, att han stannat. Han hade redan försinkat sig till kvällståget, och tyvärr

Fort. å sid. 395.

Efter fotograf.

Klickat: Kem. A.-B. Hengt Skulpturparr, Stum-Gö.

DE SVENSKA MINISTRARNES ANKOMST TILL KÖPENHAMN. 1. Svenske statsministern, 2. danske statsministern, 3. svenske utrikesministern, 4. svenske ministern Günther i Köpenhamn och 5. danske utrikesministern.

Liksom det gick en känsla af lättnad och tillfredsställelse genom de nordiska folken, då telegrafien ett par månader efter världskrigets början spred underrättelsen, att de tre skandinaviska rikernas monarker för första gången på århundraden åter skulle sammankomma till ett gränsmöte i Malmö den 18 december 1914 för att trygga fredens upprätthållande i Norden, så har det äfven varit med ovanligt odelad sympati, som meddelandet mottagits, att det då inledda samarbetet till häfdande af gemensamma utrikespolitiska intressen skulle fortsättas vid en sammankomst af de nordiska statsrådets ledande män, som berämnats till Köpenhamn den 2 mars. Nu som då är det Sveriges konung, som har äran af initiativet, ett blad i Gustaf V:s historia, som icke skall glömmas.

Ty om det är något, som kan läsas ut ur de nordiska rikernas historia, så är det, att oenighet dem emellan bringar ofärd, men enighet framgång och kraft. Aldrig ha de nordiska folkens själfständighet och egenart varit så hotade af tyskt inlytande, som den gången då drottning Margareta på slätten vid Falköping för första gången förde dem till samfärd strid för gemensam frihet och därmed bröt det då öfverhängande främlingsväldet. Gustaf Wasa var icke blind för rivaliteten mellan den nyupprättade svenska nationalstaten och det dansk-norska rike, hvari unionen kvarlede; men när det för den tredje Christian gälde att i grefvefäiden värja sitt rike mot den hanseatiske handelsöfvermakten, svajade den blågula

flaggan bredvid dannebrogen i den flotta, som vann handelsberoende ej blott åt Danmark utan äfven åt Norden. När Gustaf II Adolf fann sig ställd inför uppgiften att rädda Europa och reformationen undan ett öfvermåktigt Habsburg, sökte han samverkan med Christian IV och det var icke den store svenske konungens fel, att den senare drog ut ensam och led nederlaget vid Lutter. När under Carl XI den franska alliansen fört Sverige till djupet af förödmjukelse och Ludvig XIV:s öfvermod t. o. m. trodde sig kunna sluta freds för det utan att tillspörja det, sökte den tidens store svenske statsman, Johan Gyllenstierna, räddningen i ett danskt-svenskt förbund, som ingicks i Lund samtidigt med fredsslutet. Tyvärr var det honom icke förunnadt att fullfölja sitt verk; det dröjde halitannat århundrade, innan hans politik på allvar återupptogs: *de nordiska folken i inbördes enighet, häfdande sin själfständighet mot Europa!* Men redan dessförinnan hade de mera tillfälliga väpnade neutralitetsförbunden lämnat bevisen på hvad nordiskt samgående är i stånd att uträtta.

När Nordens ledande statsmän nu sammanträd till gemensam rådplägning om samfärdt uppträdande, fullfölja de sålunda vår historias bästa traditioner. Och man kan endast hoppas, att resultatet af Köpenhamns-mötet må bli sådant, att det må få efterföljare också i Kristiania och Stockholm. I säker förvissning härom är det vi i öfverskriften vågat benämna detta nordiska ministermöte det *första*.

DET NORDISKA MINISTERMÖTET.

Åker fotograf.

GRUPPFOTOGRAFI FRÅN DEN FÖRSTA KONFERENSN Å AMALIENBORGS SLOTT I KÖPENHAMN.

Kl. M. S. J. Petersen

Sittande, från vänster, svenske och norske utrikesministrarne, excellenserna WALLENBERG och IHLEN, norske och danske statsministrarne, excellenserna KNUDSEN och ZAHLE, danske utrikesministern, exc. SCAVENIUS och svenske statsministern, exc. HAMMARSKJÖLD.

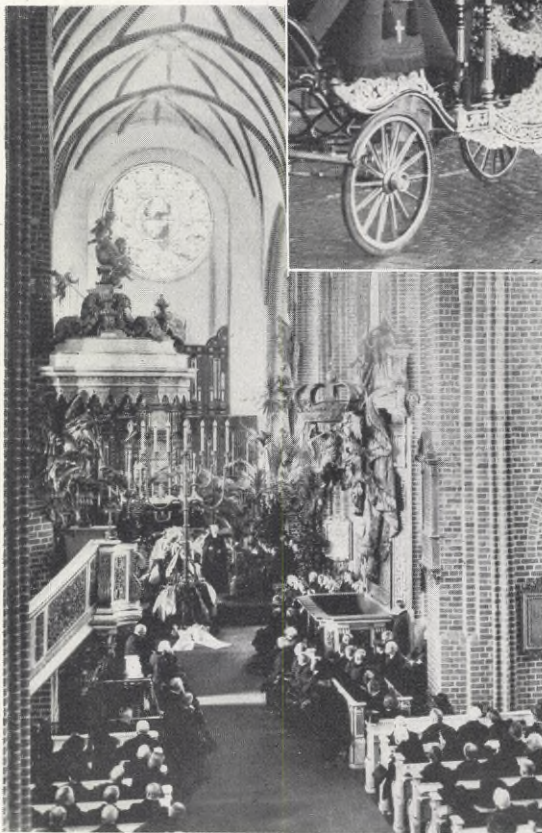
H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. Öfverst: KISTAN FÖRES FRÅN SORGEHUSET VID KUNGSHOLMSTORG.
Nederst: DE NÄRMASTE SÖRJANDE FÖLJA KISTAN FRÅN KYRKAN.

Kistans Benti Sjöström.

FRIDTJUV BERGS JORD-
FÄSTNING: På Vasagatan
under färden til kyrkogården.
— I Storkyrkan.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gbg

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Före ecklesiastikministern, fil. dr Fridtjuv Bergs begrafning egde på tisdagen förra veckan rum i Stockholm och blef till en sorghögtid af imponerande omfattning. Den aflidne jordfästes i Storkyrkan, alltså i den församlingskyrka, där han verkat som lärare, och när sorgetåget vid tvåtiden tog vägen dit upp från sorgehuset på Kungsholmen, kändes den långa vägen af täta folkmassor. I kyrkan var hvarje plats besatt, och där såg man representanter för regeringen, den allidnes regeringskamrater, talrika riksdagsmän och många af skolans män såväl från Stockholm som från landsorten. Företrädd af 14 gossar med flaggor och sorgdok fördes kistan in i det rikt blomstersmyckade koret. Kyrkoherde Stadener höll griftetalet, i hvilket han framhöll hvilken älskare af sitt folk och af folkets barn den hädangångne var. I hvarje skola i Sveriges land nämnes i dessa dagar Fridtjuv Bergs namn med tacksamhet och saknad, uttrydde bl. a. officianten. Efter akten i Storkyrkan fördes kistan i ett långt tåg ut till Nya kyrkogården, där en imponerande hyllningsskärd bringades den döde för hans folkbildnings gärning från folkskolans främste män, och från hans politiska parti. Förste talare var förra statsrådet Schotte som bland annat uttrydde: "De frisinnade bringa dig ur djupt gripna sinnen ett sista tack för allt hvad du verkat och offrat till främjande af sträfvaenden, som äro deras, liksom de varit dina. Din brinnande kärlek till ditt land och ditt folk, hvars ungdoms fostran var ditt lifs käraste uppgift, din omutliga rättfärdighetskänsla, ditt varma sinne för de små tillbakasatta, din ljuva optimism och tro på det rättas och godas seger skola vara oss en manande och stärkande föresyn. Hela den svenska demokratien hyllar i din person sina

bästa traditioner och sina renaste sträfvaenden."

Så talade vidare öfverdirektör Bergkvist, undervisningsrådet Dalin och professor Frans von Scheele hvilken senare bringade den bortgångnes minne en hyllning på Stockholms folkskolors vägnar samt rådman Cederborg, som frambar Stockholms frisinnades tack. En kör af lärare och en skolorkester bidrog vid den gripande högtidligheten. Blomstergården till den dödes kista fyllde ej mindre än 20 vagnar.

En egenartad likfärd ägde den 10 mars rum i Göteborg, i det att nämnda dag stoffet efter framlidne spårvägsinspektoren L. J. Carlsson fördes till kyrkogården på en af spårvägarne flakvagnar, hvilken medelst svart kläde och granar apterats till likvagn. Efter denna följde tvenne spårvagnar, i hvilka den bortgångnes kamrater och anhöriga tagit plats. Färden gick från Sahlgrenska sjukhuset, där dödsfallet inträffat, genom staden ut till Västra begravningsplatsen där jordfästningen försiggick.

Någon begrafning under dessa former har tidigare icke ägt rum i Göteborg.

H. & D:s GÖTEBORGSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfversparre.

LIKFÄRD PÅ SPÅRVAGN. En ny företeelse i Göteborg.

Forts. fr. sid. 390.

fanns det intet järnvägshotell. Han slog fram om, att han var trött och behöfde hvilas. Men Selina ville ej höra på det örat.

Du kan gå upp och sofva i torpet ditt, uppmanade gubben Jon skämtsamt, — där står en säng, se'n din farbror dog.

Hans skämt väckte ny glädje bland de gudaktiga, och kolportören tog upp "en säng", hvare alla kvinnorna instämde. Men pastorn slog takten med bägge armarna.

Detta blef doktor John åtminstone en arm för mycket. Han steg upp, tog ett kort afsked och aflägsnade sig, trots enhälliga protester. Kolportören protesterade ifrigast. Förbi var nu hoppet om gödkalfsteken.

Den förlorade sonen steg ut i mörkret. Luften tog emot honom, ren och välgörande efter unkenheten därinne. Han vandrade ut från gården, vek af på kända barndomsstigen och steg snart upp för kröningen till torpbacken.

Härupe kände han sig mera hemma hos sig. Han hade lekt härupe som gosse. Och nu hade ju äldste brors välvilja — på skämt eller allvar — bestämt denna stenbacke till hans fattigstugtomt.

Han drog med välbehag in doften från enarna, steg fram till torptrappan, öppnade med nyckeln, farsgubben lämnat honom, och kom in. När han fått ljus tändt, smålog han. I denna gamla säng, på dessa gråa lakan och på denna halfmultnade halm hade farbrodern gifvit upp andan. Ingen hade kanske redt bädden sedan dess. Och där ville man unna den förlorade sonen hans hvilas.

Doktor John funderade ej länge. Han klef upp för den gamla vindstrappan. Däruppe lågo några tomsäckar, som han bredde öfver ett par halmkärivar. Han klädde af sig. Detta fick bli hans läger för natten.

Han vaknade tidigt. Han frös i vårmorgonen och kom alltså snart på benen. Han klädde sig hastigt, steg ner och ut; skulle han med detsamma bege sig till kyrkogården och därifrån till stationen? Eller skulle han vandra ner till gården och tigga sin far och sin bror om en kopp morgonkaffe?

Villrådig vankade han omkring i backen, piskade med käppen på buskar och stenar. Han smålog. Dessa vackra svarta och röda stenar hade varit hans fröjd i barndomen. Han hade lekt, att de voro guld och diamanter, bergakungens skatter, och nu... Han spratt till och böjde sig ner.

Han lutade sig länge öfver de glömda leksakerna. Han lade sig till sist på marken. Så sprang han upp, ilade härs och tvärs öfver kullen, allt ifrigare — i barnslig spänning, med ännu större spänning än nånsin i barndomens lekar.

Han stod en stund orörlig, tveksam, betraktande sin fädernegård, likt ett rofdjur på språng framför ett byte. Så smålog han bistert och vandrade med raska steg ned till gården.

— Kan man få en kopp morgonkaffe, började han och sökte göra stämman helt lugn.

— Doktorn kan välan det, menade Selina, — kan vara törstig, efter han fastat hela dygnet.

Doktor John laddes ej om hennes hän, men vecket i pannan härnade.

— Har du sofvit godt — i likkistan, sporde gubben skadeglåd, — bror min gick välan inte igen? Där har annars inte varit redt efter'n, se'n han flytta!

— Förstod det, sade doktorn ännu bistrare.

— Nåå, tänker du bo på stenröset, undrade Anders med ett slags föraktfull välvilja.

— Om jag får, sade den förlorade sonen lömskt.

— Beror på arrendet, menade gubben med ett skratt.

— Kan jag inte få köpa det, frågade doktorn nästan ängsligt.

Nu skrattade alla tre, Selina, Anders och gamle Jon. Deras skratt gjorde egentligen godt. Dessa människor befriade en från alla hänsyn.

— Du skall få backen och torpet med hvad därtill hörer för femtio kronor, sade Anders muntert.

— Men mer än ett får föder sig inte däruppe.

Åter skrattade alla tre.

— Kan vi göra upp köpet med detsamma, föreslog doktorn.

Anders syntes förbluffad.

— Om du väntar till afskiftet efter mig, sade gamle Jon, — så kan backen ingå i din andel.

— Jag måste ha någonstans att bo, sade doktor John och såg helt ynkelig ut.

— Bevars, äss du har brådtom, så kan köpekontraktet skrivas med samma, ansåg Anders, — vi har pastorn i huset och förresten grannars, så nog skall det bli vittnesgilt.

Selina smilade, hon blåste på kaffet och försökte hålla sig för skratt. Att Jon Jonsson, som hade så godt "minne" i barnadarna, nu blifvit en sådan fjolle!

Hon smilade och fnös ibland åt de tre stollar-nas ifver. Gamlingen lika ifrig som Anders — allt för de femtio kronorna, de förtjäna. Som om tokstollen hade några femtio kronor att undvara!

Och när pastorn och grannars invigdes i saken, vardt hennes munterhet henne stundals öfvermåktig. Men doktorn syntes ej stött. Han betraktade skrattanfallen som hostattacker. När sista vittnet skulle skriva under — det var gamle Pål på Mesta — gjorde han en invändning.

— Men skulle vi inte i alla fall ta en titt på torpet först, innan affären stadfästes, frågade han.

— Jon har redan tittat på ägora sina, skämtade Anders, medan Selina fnittrade bakom hans rygg. — Och efter en så fin karl är belåten, så må jag väl ej vara sämre — som bara är bonde!

— Vi ha tittat nog på staneländet i våra dar, fnös Selina, och pastorn gaf henne miner af samförstånd.

— Seså där, sade doktor John, i det han ur en rätt reputerlig plånbok langade upp en femtiolapp, som han räckte sin bror.

— Är nu riktningmattoden klar, frågade fadern med ett skratt.

— I det närmaste, svarade den besynnerlige doktorn, — såvida jag får användning för den. Jag skall i alla fall skriva till min svärfar ännu i dag.

— Svärfar? Är du gift?

— Inte än? Svärfar ville att jag skulle äga någonting först. Min anrikningssmetod skall nog ge pengar med tiden. I synnerhet som jag nu har nödigt kapital.

— Kapital? Hvad har du fått det ifrån, sporde gammel-Jon stelt.

— Från min hjälpsamme far och min hjälpsamme bror. Ni har ju för en spottstyfver skänkt mig ett helt kopparberg.

— Kopparberg!

— Ja, tack för koppar! Och för all annan vänlighet mot den förlorade sonen! Nästa gång skall jag servera den godda kalven åt Er. Min svärfar har i värsta fall råd att bestå. På återseende!

FLYGLÖJTNANT IMMELMANN MED SIN NYA FOKKERMASKIN med hvilken han nu besegrat sin nionde fiendtliga flygmaskin. Erhöll derved den högsta krigsutmärkelsen "Pour le merite".

Vidstående bild: KORVETTKAPTENEN GREFVE DOHNA-SCHLODIEN, befälhafvare å "Möwe" under dess sagolika äfventyrsfärd.

Den tyske hjälpkryssaren "Möwe" som företagit en flera månader lång äfventyrsfärd ute på världshafven, där den uppbringt ett stort antal fiendtliga fartyg, har nu som en lysande avslutning på äfventyret genombrutit den engelska blockaden och lyckligen anländt till tysk hamn, hölid af ära och medförande ett utomordentligt rikt byte. Att den tyska präsen med stolthet och glädje prisar "Möwes" bragder ligger i sakens natur, men äfven de engelska tidningarne gifva sitt erkännande åt den skicklighet och det mod, med hvilket det vägsamma äfventyret genomförts.

Efter fotograf.

TYSKA TRUPPER PÅ MARSCH MOT ELDLINIEN VID VERDUN.

Efter fotograf.

J. KEILLER.
Direktör. — Göteborg.
80 år 21 Mars.*

F. H. R. KLEEN.
Befullm. Minister. — Ulricehamn.
75 år 17 Mars.*

M. G. MITTAG-LEFFLER.
Professor. — Djursholm.
70 år 16 Mars.*

J. W. L. SIDNER.
Viceamiral. — Stockholm.
65 år 16 Mars.*

C. LUNDGREN.
Kronolänsman. — Orsa.
80 år 3 Mars.

E. LUNDQVIST EKESTUBBE
Folkskollär. Organist — Solna.
60 år 29 Febr.*

S. SAMUELSON.
Verkst dir. Komm.-st.-ordf.
Torne. — 60 år 18 Mars.

C. V. LINDBOM.
Handlande. Kommunalman.
Vinslöf. — 50 år 11 Mars.

A. M. ATTERBERG
Fil. d.r. Förestånd — Kalmar.
70 år 19 Mars.*

G. NAUMANN.
Med. d.r. — Stockholm.
70 år 8 Mars*

H. G. W. HAGMAN.
Major. — Stockholm.
60 år 13 Mars.*

C. V. VON UTFALL.
Hofkamrer. — Stockholm.
50 år 21 Mars.*

A. LUNDBLAD †
Rådman. — Norrtelje.
F. 39. † 27 Febr.*

C. OLSSON †.
Sågverksejare. — Glafva.
F. 43. † 28 Febr.*

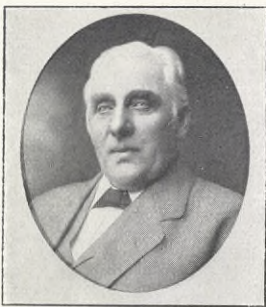

O. G. SVENSSON †.
Postmästar. Komm.-man. —
Kinna. F. 51. † 11 Febr.

O. W. VON ESSEN †.
Regementsläkare. — Helsingborg.
F. 57. † 6 Mars.*

* Data å nästa sida.

H. OLSSON †.
F. d Landstingsman. Kyrkovård.
— Väga F. 41. † 21 Febr.

G. FORSBERG †.
Sjökapten. — Stockholm.
F. 46. † 25 Febr.*

C. A. DANIELSSON †.
Grosshandlän. — Stockholm.
F. 48. † 29 Febr.

J. STRÖMBERG †.
Jernhandlän. — Strömstad.
F. 72. † 4 Mars.

* Data här nedan.

JAMES KEILLER. Elev v. Chalmers tekn. läroanst. i Göteborg o. vid utl. tekn. skolor. Deleg. i firmen Alex. Keiller & Co. i Göteborg 60, verkst. dir. i Göteborgs mek. verkstads a-b 67—06, ordf. i dess styr. sedan 67. Under en lång följd af år led. af ett stort antal allmännyttiga sällskap o. föreningar; stadsfullmäktig, ordf. i styr. f. Navig.-skolan, v. ordf. i Arb.-inst., ordf. i styr. f. Slöjdfören. skola, ordf. i Tekn. samf. Ordf. i Verkstadsfören. vstra krets, ordf. i Sv. Verkstadsfören öfverstyr. 01. Led. af Göteborg Vet. o. Vitterh.-samh. Framstående jägare, seglare o. idrottsman, innehar Sv. Jägareförb. gulmed. o. Göteborg. Jaktsällsk. gulmed.

RIKARD KLEEN. Stud.-ex. 59, hofr.-ex. 63, e. o. not. i Sv. hofr. s. å., andre sekr. i Utrik.-dep. 66, fört. sekr. 70, legat. sekr. v. beskickn. i Wien 74—77, minister plenipotent, i disponib. sedan 07. Associé i folk-rättsinst. 91, led. 94, ordf. i dess komm. f. krigskontrabandsregler. 92, ordf. i dess komm. f. neutralitetsregler. 05. Kallades 02 af nederländska regeringen att afgiva officiellt utlåt. o. utslag i en tvist med England rör krigsfångars behandl. under sydafrikanska kriget. Donerade kr 100,000 t. ett nationalmonument i Stockholm 08. Utg. ett stort antal arbeten rör. mellanfolklig rätt.

GUSTAF (GÖSTA) MITTAG-LEFFLER. Stud.-ex. 65, fil. dr. 72, doc. i matematik v. Upsala univ. s. å.; professor i ren matematik v. Helsingfors univ. 77—81, v. Stockholms högsk. sedan sistn. år; rekt. f. högskolan 85—86 o. 91—92. Grundl. o. utg. af den internat. matemat.-tidskr. "Acta Mathematica". Hedersdoktor, hedersled. o. led. v. ett flertal utl. universitet o. lärda samf. Led. af Vetensk.-akad. Vet.-soc. i Upsala o. Fysiograf. sällsk. i Lund. Biografi o. helsid.-portr. årg. VI:2.

LUDVIG SIDNER. U-löjtn. v. Flott 72, komm.-kapt. 1 gr. 97, inspekt. f. navig.-skolorna i riket 96—97, chef f. exercis- o. underbef.-skol. v. Flott stat i Stockholm 97—99, kommandör 01, chef f. Sjökrigshögsk. 01—05, chef i Flott stab 05, statsråd o. chef f. Sjöförs.-dep. 05—06, tf. chef f. Marinförvalt. 06—07, befälh.-amiral o. stat.-befälh. i Karlskrona 10—13, viceamiral 11, chef f. Marinstabens sedan 13. Ordf. i dir. f. Flott. pens.-kassa 10—13, led. af komm. f. revision af krigslagstift. 01, ordf. i komm. f. sjöförsvarsdepens. 1900, sakkunnig v. förslag f. kustförs.-ordn. 06, led. af försvarskomm. 07, af komm. ang. undervatt.-båttyper f. kustfl. 14. Led. af Krigsvet.-akad., hedersled. af Örlögsm.-sällsk. Biografi o. helsid.-portr. årg. XII:49.

ERLAND LUNDVIST-EKESTUBBE. Folkskollär.-ex. 79, org.-ex. 81, lär. o. org. i Solna sedan 91. Led. af skolrådet. Sekr. i Sv. allm. folkskollär.-fören Roslagskrets.

ALBERT ATTEKBERG. Stud.-ex. 64, fil. dr. 72, docent i analyt. kemi v. Upsala univ. 74, förestånd. f. Stat. kem. station i Kalmar sedan 77. Led. af landtblr. akad. — Har tilldelats Upsala Vet. soc. Linné-pris. Vet. akad:s Wallmarkspris o. Landtblr. akad:s stora gulmedalj. Framst. vetenskapl. förf. i kemi.

GUSTAF (GÖSTA) NAUMANN. Stud.-ex. 67, med. dr. 91. Lasarettsläk. i Helsingborg 79, öfverläkare v. Sahlgrenska sjukh. i Göteborg kirurg. afd. 98—11. Stadsfullm. i Helsingborg 86—98. Led. af Sv. läk. sällsk. i Militärläk. fören. Sv. läk. fören. Nord. kirurg. fören., Deutsche Gesellsch. f. Chirurgie, Göteborg. Vet. o. Vitterh. samf.

HJALMAR HAGMAN. U-löjtn. v. Jönk. reg. 77, transp. t. Fortifik. 78, afg. fr. art.- o. ing.-högsk. å Marieberg 84, tj.-gjl. som major v. Sv. ing.-kår 03—05, afsk. 06, major i armén 11. Verkst. dir. v. a-b. Kneippvat.-tenkurant. å Kneippbaden 07—09; under denna tid led. af municip.-nmd. o. ordf. i helsov.-nmd. Sedan 09 bosatt i Stockholm. Adj. i öfverkomm.-exp. 09—12; chef f. samtl. svenska liförsäkr.-bolags registr.-byrå, sekr. i civilanställn.-komm.

CARL VON UTFALL. Intr. efter afslut. skol.- o. hand.-studier 87 ss redaktör i Svenska Telegrambyråns o. chef f. dess afd. f. handel. en af grundl. af byråns annonsafd. 91. Sedan 07 förmedl. af alla meddel. o. nyheter fr. de kungl. o. furstl. höfven t. pressen, sedan 08 chef f. förutnämnda byrås klichéanst. Led. af Publ.-klubben. Hofkamrer 14.

AUGUST LUNDBLAD †. Sedan ett 50 tal år bosatt i Norrtelje der han idkade handelsrörelse samt senare tid jämväl skeppsredare. På sin tid led. af stadsfullmäktige o. drätselkamm. o. dess v. ordf. samt af fattigv.- o. hamnstyrelserna; mångårig kyrkovård, god man f. tillsyn af förmynd.-skap. Sedan 04 rådmän. Led. af styr. f. Diskontobankens afd.-kontor.

CARL OLSSON †. Dref sågverksrörelse i Glafva. Mångårig led. af komm.-nmd. kyrko- o. skolråd. Ordf. i hushållsille, led. af hushålln.-sällskaps förvalt.-utskott samt af hästprem.-nmd. i Vermland. På sin tid landstingsman.

OTTO VON ESSEN †. Stud.-ex. 78, med. lic. 91, reg. läk. i fältläk. kåren 14, tj. förrätt. reg. läkare v. Skån. husarreg. sedan 15. Ordf. i nordv. Skånes läkarefören. 12. Led. af oto-laryngolog. sällskapen i Stockholm o. Köpenhamn.

GUSTAF FORSBERG †. Sjökapten.-ex. 73, anst. v. Stockh. ångslups a. b. 73—12. En af stift. af Ångbåtsbefälh.-fören. 77. Tilld. Emery-medaljen 09.

Till bild å sid. 387,

100 år fyllde den 10 mars fröken Anna Öhrling, Uddevalla stads äldsta innevärdare. Den vördnadsvärda gamla upptogs, när hon vid helt unga år förlorade sina föräldrar, kyrkherde Öhrling, Ed. och hans maka, som fosterdotter af sedermera framlidne öfverstelöjtnant Eding i Uddevalla och har allt sedan varit bosatt i nämnda stad. Blid och älskvärd till sitt väsende har fröken Öhrling förvärvat många personliga vänner; hvilka på sekeldagen bringade henne sin hjärtliga hyllning.

Till bild å sid. 388.

Ostkustbanebygget befinner sig sedan några dagar i gång. De första sprängskotten aflösdades den 6 mars vid Katrineberg utanför Sundsvall i närvaro af landshöfdingen i Gäfleborgs län greve Hamilton, landshöfdingen i Västernorrlands län Ström, generalkrigskommissarien Bergenholtz, verkställande direktören i Ostkustbanebolaget kapten G. Lagergren m. fl. i företaget intresserade. De första spadtagen togs af de båda landshöfdingarne hvarefter skottkärren med jord tippades af generalkrigskommissarien Bergenholtz.

Det nu igångsatta banbygget, hvartill det första projektet framlades för aderton år sedan, kommer att till en början bedrivas med en helt liten arbetsstyrka, hvilken dock efter hand skall utökas till 1,500 man. Först om cirka tre år beräknar man att kunna igångsätta arbetet med skenutläggningen.

VÄRLDSKRIGET.

Under veckan 5—12 mars har allt intresse fortfarande hållits samladt på händelserna vid Verdun, där tyskarne efter ett par dagars kraftsamling till nya ansträngningar den 3 i förra veckan satte i gång en ny stor offensiv mot Verdunforten och de franska ställningarne på Meusefronten.

Tyngdpunkten för de tyska operationerna ha under veckan tidvis skjutit sig till området väster om Meuse, där ytterst hårdnackade strider stodo den 6 och 7 d:s och följande dagar på afsnittet Bethincourt—Forges—Regneville och i den söder om Forges belägna Korpskogen. De tyska trupperna besatte byarne Forges och Regneville och höllo en tid äiven Korpskogen söder om Forges mot fransmännens mycket starka motangrepp, hvilka också den 9 gaf till resultat, att skogen till största delen åter öfvergick i franska händer.

Samtidigt härmed böljade kampen fram och åter på Verduns nord- och ostfront. Medan tyska rap-

Forts. å sid. 400.

KULINGBERGET MED SINA VILLOR

I de af Kinas provinser, som genomflytas af Yangtsiflodens gula vatten, blir det mycket hett under den varma årstiden, skrifer till H. S. D. en af dess minnesgodas läsare i Kina. Central-Kina ligger ju ock på den 30:e breddgraden, därtill är det ett lågland, och flera af dess provinser ligga hundra sv. mil från kusten.

För några tiotal år tillbaka kände man ej till någon plats i Central-Kina, dit man kunde gå undan den värsta hettan. Dödlighetssiffran var då rätt hög bland utlänningar här, synnerligast bland barnen. Händelse-

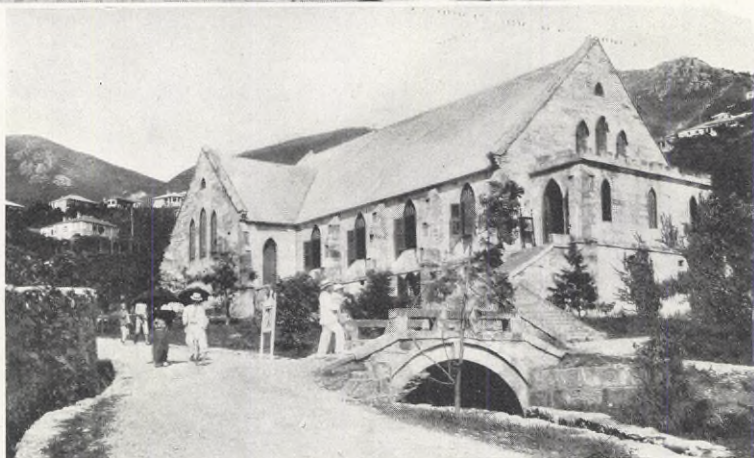

Efter fotografer.

SPORTPLATSEN.

vis fann en engelsk missionär, nu köpman, att Kulingbergen i prov. Kiangsi voro höga och luften där uppe ovanligt sval äfven under den varmaste tiden af året. Han gick upp till bergets topp, trots motstånd från där varande röfvare och banditer. Han fann en dal, löpande norr och söder, belägen öfver 3,000 fot öfver hafvet, och efter

åtskilliga svårigheter lyckades det honom att af kinesiska myndigheterna köpa ett större område. I administrativt hänseende skötes det hela af "Kuling Council", men "the Manager" har den ansvarsfulla posten af borgmästare. — Nu finnas omkr. 250 hus på berget, en präktig kyrka, samlingslokal för "the Medical association", affärshus m. il. För sport och

KYRKAN.

nöjen är rikligt sörjdt. Dalen genomflytes af en bäck, som ger det allra bästa dricksvatten åt samhället och aldrig tryter, hur hett det än blir. Under regndagar bildar den här och hvar vackra vattenfall. Bergslutningarna äro öfversållade af blommor, och särskildt äro kulingliljorna vida beryktade.

På Kuling samlas årligen under juli och augusti månader omkring 1,500 utlänningar af olika nationalitet, missionärer och köpman, och på dess svala höjder bland bäckar och forsar njutes en fridfull hvila. I början af september gå nästan alla ned för berget, och en hvar går till sitt arbete igen med förnyade kropps- och själskrafter.

Efter fotografi.

EN MERA OVANLIG BILD: SPANSKE KONUNGEN MED SIN NYE PREMIERMINISTER, GREFVE ROMANONÉS. Den traditionella, rigorösa spanska hofetiketten synes, af vår bild att döma, numera gifva efter för ett betydligt modererat ceremoniel.

porten af den 9 bestämdt och tydligt häfdade, att *byn och pansarfortet Vaux* på fästningens ost-sida stormats af posenska reservregementena nr 6 och 19, tydde uppgifterna i de samtidigt utfärdade franska kommunikéerna på, att *anfallen mot Vaux blifvit tillbakaslagna*. Likaledes rapporterade fransmännen, att de i *Elsass, vid Seppois*, haft en mindre framgång.

Den tyska rapporten af den 10 medgaf, att fransmännen återtagit själva *Vauxfortet*. I Korpskogen åter påstodo sig tyskarne fortfarande vara herrar; tilläggande, att de på afsnittet *Bethincourt—Meuse* tagit nära 700 man till fånga och 11 kanoner.

Luftvapnet utvecklade under hela veckan en synnerligen liflig verksamhet.

På öfriga delar af fronten ha striderna haft sin vanliga gång utan att någonstädes påkalla särskild uppmärksamhet.

INNEHÅLL: Professor Axel Kock (biografi o h helsidesporträtt). — Nordiska ministernödet i Köpenhamn. — F. stadsrådet Fridtjuv Bergs begrafning. — Fröken Cecilia Milow 60 år. — Hamnraset i Göteborg. — Världskriget. — Bilder till dagskrönikan. — Zeckars porträttgalleri. — Den förlorade sonen. Ber. af K. G. Ossianilsson.

Enligt fotografier.

På *Balkan* tyckes läget ha blifvit stationärt inga som helst krigsunderrättelser ingingo från denna krigsskådeplats.

Från *ryska* fronten ha endast obetydliga meddelanden ingått.

I *Armenien* fortsätta ryssarne förföljandet af den turkiska Kaukasusarmén. Den 7. ds intogo de staden *Riza* vid Svarta hafvet. I *Persien* har staden *Senneh*, norr om Kermanschah, sedan den 7 varit i ryssarnes händer.

I *Mesopotamien* står general Aylmers undsättningskår blott c:a 11 km. från Kut el Amara.

Striderna på *italienska* alpfronten bindas fortfarande af vintervädret och snömassorna. Inga operationer af vikt ha förekommit.

Enligt en uppgift från Paris skulle *Rumänien* nu ha 450,000 man under vapen. — *Portugals* ställning till de krigförande har omsider blifvit klar. Sedan portugisiska regeringen för någon tid sedan lade beslag på tyska fartyg i landets hamnar, inträdde en kris i den spänning som länge rådt mellan Berlin och Lissabon; den 9 ds fick så tyska sändebudet i Lissabon order från sin regering att begära sitt pass; tyska regeringen lät redan samma dag kungöra, att den ansåg *krigs-tillstånd ha inträdt i förhållandet till Portugal*.

Det tyska minifältet utanför Falsterbo kräde den 9 ds ytterligare ett offer: äng. *Martha* af Norrköping på resa till Blyth sprängdes nämligen här af två minor innanför tremilsgränsen. Besättningen räddades, och fartyget flöt på sin last.

En annan tysk kränkning af Sveriges neutralitet inträffade den 6 ds. Svenska briggen *Ynes* med pitprops till England kapades nämligen af en tysk armerad trälare utanför Barsebäck i Sundet. Svenska torpedbåten *Regulus* skyndade emellertid till städes och förmådde inkräktaren att skyndsammast förfoga sig undan.

Engelska amiralitetet meddelade den 10:e, att torpedjagaren "Coquette" och en torpedbåt stött på minor vid ostkusten och sjunkit; 4 officerare och 41 man gingo förlorade.

Efter porträtt.

Kitchi: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthms Gbc

FRANSKE GENERALEN SARRAIL, högste befälhafvaren öfver ententens trupper i Saloniki.

Lj. trycker af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.
För Berättelser och Historietter gäller ovilkorligt förbud.